

[Poul Sørensen.]

her har givet udtryk for, med villighed til at forhandle om og behandle hele problemet i et udvalg? Jeg for mit vedkommende læser de forhandlinger, som dengang blev ført om denne, man har vel lov til at sige forholdsvis begrænsede konflikt — begrænset på baggrund af den situation, at en stor konflikt brød ud her i landet — som råd, der blev givet befolkningen, og som råd, man i allerhøjeste grad har grund til nærmere at undersøge og overveje. Det er bl. a. dette, som har medført, at vi har stillet os på den måde, jeg har givet udtryk for her.

Jeg skal slutte med at sige, at hele spørgsmålet jo, som flere gange nævnt, er af meget vidtrækkende betydning, og jeg kan godt se, at det måske på nuværende tidspunkt enkelte steder gør ondt, at man tager spørgsmålet op til behandling, således som det må gøres. Vi vil altså som sagt gerne gå ind i en drøftelse af disse tanker i det udvalg, som jeg forstår bliver nedsat efter førstebehandlingen her i salen.

Alfred Jensen: Når man ser på dette lovforslags tekst, ser det jo af omfang begrænset, man kan også sige tilforladeligt ud, idet der jo er tale om voldgift i arbejdsstridigheder, der truer omfattende samfundsinteresser. Den, der ser overfladisk på lovforslaget, kunne måske få den opfattelse, at det kun bliver i ganske enkelte tilfælde, kun overfor ganske små grupper, en sådan lov vil blive bragt i anvendelse. De udtalelser, der er faldet, giver jo også udtryk for forhåbning om, at det kun bliver i undtagelsestilfælde, en sådan voldgift bliver anvendt.

Sådan tror jeg imidlertid ikke man har lov til at bedømme lovforslaget. Jeg tror, man skal gøre sig klart, at gennemfører man en lovgivning af denne art, bliver det sådan, at hovedparten af samtlige overenskomster vil komme til afgørelse i voldgiftsretten. Forholdet er jo det, at vi i de senere år praktisk talt har fået samtlige overenskomster kædet sammen på en sådan måde, at når der skal tages stilling til overenskomstforslagene, så afgøres de under eet, men jeg vil tro, at den stærke part på arbejdsmarkedet, arbejdsgiverne, vil have nogen interesse i at få dette forhold ændret, for bliver det foreliggende forslag gennemført, vil det

jo sige, at den stærke part, arbejdsgiverne, kommer til at stå endnu stærkere i den kommende tid. Den nej-politik, som vi kendte fra krigens tid, og som den højtærede økonomi- og arbejdsminister har omtalt, vil igen komme til at spille en lagt større rolle, end den gør i dag, da man i høj grad løber an på, at godkender arbejderne ikke det, som forligsmanden har foreslået, så vil det nok blive gennemført af regeringen og folkettingen.

Vi kan regne med, at såfremt forslaget gennemføres, vil nej-politikken tage til, så vil sagerne i enhver overenskomstsituation gå til afgørelse i voldgiftsretten, og hvordan det så kommer til at se ud, det ved vi jo. Der har vi ikke alene erfaringerne fra besættelsestiden; vi har også erfaringerne fra dette år. Det rimelige krav, som var rejst fra landarbejderne om at få en arbejdstidsforkortelse, blev afvist af voldgiftsretten. Er der nogen, der tror på, at en voldgiftsret sammensat som foreslået i forslaget vil lægge andre forhold til grund for de afgørelser, den træffer, end det, der var tilfældet med hensyn til landarbejderne? Jeg tror ikke, man kan regne dermed. Jeg vil heller ikke mene, at flertallet af arbejderne vil regne anderledes, end jeg gør. Vi har som sagt besættelsestidens erfaringer, og vi har erfaringer fra landarbejderkonflikten, som blev afgjort i foråret, og hvor kendelsen ikke var opmuntrende. Den vakte, som det ærede medlem hr. Carl P. Jensen siger, utilfredshed — for ikke at bruge stærkere udtryk — blandt de organiserede arbejdere.

Det vil altså sige, at hvis man gennemfører et forslag af denne art, opretter en voldgiftsret som foreslået, må man regne med, at endnu mere afgøres ved voldgift, og at de afgørelser, der falder, vil være mindre til gunst for arbejderne end det, vi har set indtil dato. Jeg vil tro, at vi vil nærme os en tilstand, som vi kendte før i tiden, og som aldeles ikke var højagtet blandt arbejderne, nemlig en tilstand, hvori, som man sagde dengang, arbejderne kommer til at gå for det, herren vil give.

Nu kan man selvfølgelig overveje, om en sådan fremgangsmåde vil være heldig for samfundet og for roen på arbejdsmarkedet. Det tror jeg ikke man skal regne med, for jeg tror, at de kræfter, der findes blandt arbejderne ude på arbejdspladserne,